

Arrest

nr. 118 540 van 7 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2014 in plaats van 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Soussou afkomst. U werd op 5 mei 1993 geboren in de wijk Dabondy in de gemeente Matoto (Conakry). In 1997 stierf uw moeder een natuurlijke dood. Eind 2000 stierf uw vader in een verkeersongeluk. Drie dagen na de dood van uw vader trok u in bij uw oom, commandant Oka Oumar Keita, in de wijk Taouyah in de gemeente Ratoma (Conakry). Uw

oom, commandant Oka Oumar Keita, was militair en werkzaam in het kamp Alpha Yaya Diallo. Op 5 juni 2011 vertrok uw oom, commandant Oka Oumar Keita, naar Marokko om aldaar een medische behandeling te ondergaan. Op 19 juli 2011 werd president Alpha Condé aangevallen in zijn privé-woning in het kader van een coup poging. Op 20 juli 2011 kwamen 60 tot 65 militairen van het kamp Alpha Yaya met 2 voertuigen naar de woning waar u resideerde met de echtgenote van uw oom en hun gezinsleden. Er werd op de deur geklopt met wapens en u opende de deur. U werd geslagen. De echtgenote van uw oom werd gevraagd waar haar echtgenoot, commandant Oka Oumar Keita, zich bevond. Uw tante repliceerde dat haar echtgenoot in Marokko zat om aldaar een medische behandeling te ondergaan. Er werd haar gerepliceerd dat indien ze de verblijfplaats van haar echtgenoot niet zou prijsgeven u meegenomen zou worden. U werd gearresteerd en onderweg naar de gevangenis Maison Centrale geslagen. U werd opgesloten in een cel in Maison Centrale. Dagelijks werd u uit de cel gehaald en geslagen. Er werd u steeds gevraagd waar uw oom, commandant Oka Oumar Keita, zich bevond. Op een dag werd u verplicht een document te ondertekenen waarin namen stonden van personen die zouden deelgenomen hebben aan de staatsgreep. Indien u dit document niet zou ondertekenen zou u vermoord worden. U ondertekende het document. U verbleef gedurende 9 maanden in Maison Centrale. Op een nacht werd u door een u onbekende militair uit uw cel gehaald. U werd naar een kantoor gebracht en diende een uniform aan te trekken. U werd geboden in een auto te stappen. In deze auto trof u Moussa aan, de ondergeschikte van uw oom, commandant Oka Oumar Keita. U arriveerde in de haven van Kaloum (Conakry). U verliet op 28 april 2012 Guinée en reisde met een u onbekend schip naar Griekenland alwaar u op 13 mei 2012 aanmeerde. Op 13 mei 2012 werd u gearresteerd door de Griekse politie en werden uw vingerafdrukken genomen te Cheimonio Evrou (Griekenland). U verklaarde niet te weten of u al dan niet asiel aanvraag in Griekenland doch u verklaarde een verblijfsvergunning voor één maand uitgereikt gekregen te hebben. Op 25 juni 2012 werd u gearresteerd door de Griekse politie en werden uw vingerafdrukken genomen te Tayros (Griekenland). Op 22 augustus 2012 nam u te Athene een vlucht van een u onbekende luchtvaartmaatschappij en landde u in België. Op 24 augustus 2012 vroeg u asiel aan in België. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: (1) een internetartikel gepubliceerd op 19 juli 2011, (2) een persoonlijke brief van Moussa (T.) opgesteld op 1 oktober 2012, (3) een kopie van de militaire identiteitskaart van Moussa (T.) uitgereikt op 28 mei 2011 en (4) een envelop van DHL.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

U verklaart te vrezen vermoord te zullen worden door militairen (zie gehoorverslag CGVS dd.20 juni 2013, p.24-25) aangezien u niet in staat bent de precieze verblijfplaats van uw oom, Commandant Oka Oumar Keita, prijs te geven (p.18 en 22). Uw oom, Commandant Oka Oumar Keita, zou er immers van verdacht worden deelgenomen te hebben aan de staatsgreep van 19 juli 2011 (p.18).

Er dient echter te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten ernstig wordt ondermijnd door vage, lacunaire en foutieve verklaringen met betrekking tot belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Vooreerst kunnen echter enkele vragen gesteld worden bij uw bewering dat commandant Oka Oumar Keita werkelijk uw oom zou zijn bij wie u beweerde van 2000 tot 2011 – van uw 7de tot uw 18de levensjaar - onafgebroken ingewoond te hebben (p.11-12).

Zo verklaarde u dat uw oom, commandant Oka Oumar Keita op 5 juni 2012, op 5 juni 2011 naar Marokko reisde voor een medische behandeling (p.6-7). Gevraagd waar uw oom zich momenteel bevindt verklaarde u geen nieuws van hem vernomen te hebben sinds zijn vertrek op 5 juni 2011 (p.7) en geen contact meer met hem gehad te hebben de dag dat hij Guinée verliet en naar Marokko reisde (p.7). U lichtte toe dat u sinds zijn vertrek op 5 juni 2011 evenmin via familieleden of andere mensen nieuws vernam over uw oom commandant Oka Oumar Keita (p.7). Nochtans permitteerde u te stellen dat uw oom, commandant Oka Oumar Keita, vermist is (p.9). Daarnaast verklaarde u niet te weten waar uw oom in Marokko verbleef (p.19) en niet te weten in welke stad (p.19) of in welk ziekenhuis (p.19) uw oom verblijft. U voegde hier aan toe dat ook de echtgenote van uw oom niet wist in welke stad of in welk ziekenhuis in Marokko haar echtgenoot verblijft (p.19) hetgeen toch erg merkwaardig is. U verklaarde voorts niet eens te weten of uw oom en zijn echtgenote al dan niet telefonisch contact hadden (p.19). Gevraagd “Weet u of iemand weet waar in Marokko uw oom zich bevindt?” (p.19) verklaarde u dit niet te weten (p.19). Deze bewering is echter merkwaardig gezien uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat uw oom op 19 juli 2011 in een internetartikel zelf bekendmaakte in Rabat te zitten en hieraan toevoegde dat de Guinese autoriteiten hiervan op de hoogte zijn. Bovendien legde u dit

bewuste internetartikel (gedeeltelijk) zelf voor tijdens uw gehoor voor het CGVS op 20 juni 2013. Uw gebrek aan kennis en gedetailleerde informatie over het wedervaren van uw zieke oom commandant Oka Oumar Keita sinds zijn vertrek naar Marokko klemt te meer daar u gedurende 10 jaar inwoonde bij uw oom commandant Oka Oumar Keita (p.11) en commandant Oka Oumar Keita beschouwd werd als uw vader (p.13 en 15). Daarenboven linkt u uw persoonlijke problemen in Guinée integraal aan uw oom commandant Oka Oumar Keita hetgeen het des te bevreedender maakt dat u gedurende meer dan 2 jaar geen enkel nieuws over hem zou vernemen noch blijkt dat u hiertoe pogingen zou ondernomen hebben, zelfs niet via derden, opdat u zich zou kunnen vergewissen over de stand van zaken betreffende uw eigen problemen in Guinée. Daarnaast legde u incoherente en wisselende verklaringen af over de militaire graden/functies die uw oom, commandant Oka Oumar Keita, zou uitgeoefend hebben. Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat uw oom kapitein was (p.13) en in 2011 commandant werd (p.13) en hier aan toevoegde dat hij nooit andere militaire graden had (p.13) verklaarde u even later dan weer dat uw oom, Oka Oumar Keita, eerder ook kapitein (p.14), luitenant (p.14), onderluitenant (p.14), adjudant-chef (p.14) en adjudant (p.14) was geweest. Hoewel u verklaarde van uw 7de tot 18de levensjaar permanent inwoonde bij uw oom, commandant Oka Oumar Keita, (p.11-12), uw oom chef van de Rode Baretten was (p.14) en u bovendien verklaarde dat u niet studeerde omdat uw oom het plan had opgevat u op 20-jarige leeftijd te rekruteren in het leger (p.12) is het merkwaardig dat u aanvankelijk verklaarde geen namen van oversten van uw oom, commandant Oka Oumar Keita, te kennen (p.13) en verklaarde slechts één ondergeschikte van uw oom, commandant Oka Oumar Keita, bij naam te kennen, meer bepaald Moussa (p.13). Hoewel u gevraagd naar namen en graden van collega's van uw oom, commandant Oka Oumar Keita, beweerde er slechts 3 te kennen, meer bepaald: commandant AOB, luitenant De Gaulle en luitenant Rambo (p.13) – personen die u nota bene persoonlijk ontmoet zou hebben tijdens uw gevangenschap (p.13) – verklaarde u naderhand de echte en volledige namen van geen van deze 3 personen te kunnen toelichten (p.13). Hoewel u verklaarde dat Toto de baas van uw oom was (p.16) en Toto chef d'état majeur was (p.16) beweerde u zijn volledige naam niet te kennen (p.16). Voorts is het merkwaardig dat u systematisch verklaarde dat uw oom 'Oka Oumar Keita' heette (p.11) en dat u gevraagd "Wat is Oka precies? Een titel of naam?" (p.11) beweerde dat Oka Oumar de voornaam is van uw oom (p.11). Nochtans wordt in de door u voorgelegde persoonlijke brief alsook in het door u voorgelegde internetartikel tekens gewag gemaakt van "Oumar Keita bijgenaamd OK" (zie informatie in administratief dossier). De vaststelling dat u de bijnaam van uw zogezegde oom, meer bepaald zijn initialen OK, zou verwarren met zijn voornaam roept ernstige twijfels op bij de door u gestelde familieband die u met commandant Oumar Keita zou hebben laat staan dat u gedurende 10 jaar bij hem inwoonde zoals u nochtans beweerde (p.11).

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat uw oom, Oka Oumar Keita, werkelijk verdacht zou worden van deelname aan de coupoging van 19 juli 2011. Zo is het uiterst merkwaardig dat u herhaaldelijk verklaarde dat uw oom werkzaam was als commandant in het kamp Alpha Yaya (p.12 en 14) en u op 20 juli 2011 aangevallen en gearresteerd werd door militairen/jongeren van het kamp Alpha Yaya (p.16). Immers, indien uw oom Oka Oumar Keita werkelijk de chef van het kamp zou geweest zijn zoals u beweerde (p.14) zou men toch kunnen verwachten dat de militairen van het kamp Apha Yaya op de hoogte waren van het feit dat uw oom en hun commandant, Oka Oumar Keita, zich reeds sinds 5 juni 2011 in het buitenland bevond in het kader van een medische behandeling. Gevraagd "Waarom kwamen de militairen naar de woning? Omwille van welke reden kwamen ze naar de woning op 20 juli 2011?" (p.16) verklaarde u immers "Omdat mijn oom werd genoemd in de staatsgreep van 19 juli 2011, daarom kwamen militairen naar ons toe om oom te zoeken" (p.16). Gevraagd of deze militairen dan niet wisten dat uw oom in Marokko verbleef (p.16) verklaarde u van niet (p.16). Wanneer de interviewer van het CGVS u vervolgens opwierp "U zei dat [uw] oom chef van het kamp was, deze 60 militairen kwamen van het kamp, hoe komt het dat ze niet wisten waar hun chef was? (p.16) repliceerde u dan weer niet te weten of de militairen al dan niet op de hoogte waren dat uw oom in Marokko was (p.16). U voegde hier aan toe dat het vliegtuigticket van uw oom betaald werd door Toto die de baas van uw oom (p.17) en chef d'état majeur is (p.16) en dat Toto alles regelde toen uw oom ziek werd (p.17). De vaststelling dat de werkgever – in casu het leger - het vliegtuigticket van uw oom naar Marokko betaalde doch ditzelfde leger het klaarblijkelijk noodzakelijk vond om uw oom thuis te komen zoeken naar aanleiding van de staatsgreep en u zelfs arresteert om zijn verblijfplaats te weten te komen komt bijzonder ongerijmd over. Temeer u even later verklaarde niet te weten of Toto, de baas van uw oom die zijn vliegtuigticket regelde, persoonlijke problemen kende naar aanleiding van de gebeurtenissen van 19 juli 2011 (p.19) en u verklaarde geen nieuws vernomen te hebben over Toto sinds uw oom naar Marokko vertrok (p.19). Uw bewering dat u gedurende 9 maanden in detentie werd gehouden louter en alleen opdat u de verblijfplaats van uw oom zou prijsgeven (p.18) komt in het licht van het voorgaande dan ook niet aannemelijk over. Daarnaast verklaarde u aanvankelijk niet te weten of uw oom, Oka Oumar Keita, werkelijk medeplichtig is aan de staatsgreep (p.19 en 24) dan wel valselijk werd beschuldigd van

deelname aan de staatsgreep (p.19 en 24). Gevraagd of uw oom meewerkte aan de organisatie van de staatsgreep (p.19) verklaarde u dit niet te weten (p.19). U kon niet toelichten van welke feiten uw oom precies werd beschuldigd (p.20) noch wat uw oom precies werd ten laste gelegd (p.19) en u bleef steken in de bewering dat de autoriteiten zeiden dat uw oom deelnam (p.20). Gevraagd waarom uw oom beschuldigd werd van deelname aan een poging tot staatsgreep indien hij nota bene met gezondheidsproblemen in het buitenland verblijft (p.23) kon u hier niet op antwoorden (p.23). Tot slot kan worden opgemerkt dat uit een internetartikel dd.20 juli 2011 waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de naam van commandant Omar Keita in eerste instantie circuleerde met betrekking tot de coupoging van 19 juli 2011 doch dat op 20 juli 2011 door la Présidence de la République een erratum werd uitgevaardigd waarin gesteld wordt: Dans notre dernière dépêche une erreur d'appréciation des noms nous a fait insérer le nom OK alors que ce dernier, selon nos informations, se trouve présentement au Maroc. Il est donc évident que OK n'est pas mêlé à l'attaque qui a eu lieu au domicile du chef de l'Etat. Uit bovenstaande vaststellingen kan worden afgeleid dat ook de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging die uitsluitend zou voortvloeien uit de beschuldigingen die op uw oom, commandant Oumar Keita, rusten, reeds bij voorbaat in ernstige mate kan worden gerelativeerd.

Ten tweede blijkt uit uw verdere verklaringen dat ook de door u beweerde persoonlijke arrestatie, detentie en ontsnapping weinig geloofwaardig is.

Zo verklaarde u dat u op 20 juli 2011 (p.14) thuis in de wijk Taouyah in de gemeente Ratoma (p.11) gearresteerd werd (p.15) en rechtsreeks van uw woning naar Maison Centrale werd gebracht zonder tussenstops gemaakt te hebben (p.15). U verklaarde in dit verband dat u na uw arrestatie recht naar Maison Centrale werd gebracht alwaar u werd ondervraagd (p.15). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat elke persoon die gearresteerd werd naar aanleiding van de gebeurtenissen van 19 juli 2011 zonder uitzondering naar PM3 werd gebracht alwaar elke arrestant gehoord werd door een gemengde commissie. Diezelfde informatie stelt dat wanneer voor een persoon in PM3 een bevel tot bewaringstelling werd afgeleverd die persoon onmiddellijk getransfereerd werd naar Maison Centrale. Aan uw bewering dat u na uw arrestatie onmiddellijk naar Maison Centrale werd gebracht kan aldus geen enkel geloof gehecht worden. Bovendien blijkt uit diezelfde informatie tevens dat er zich geen enkele ontsnapping uit Maison Centrale heeft voorgedaan waar de in beschuldiging gestelde personen in detentie worden gehouden. Bijgevolg kunnen ook ernstige vraagtekens gesteld worden bij uw beweerde ontsnappingspoging uit Maison Centrale.

Ten derde kan nog worden opgemerkt dat ook uw algemene kennis over de gebeurtenissen van 19 juli 2011 alsook over de nasleep van deze gebeurtenissen danig te wensen overlaat.

Zo kon u geen enkele persoon bij naam noemen die officieel in beschuldiging werd gesteld naar aanleiding van deze staatsgreep (p.19). Hoewel u tijdens uw gehoor voor het CGVS beweerde dat Bah Oury Dalein en KPC er van werden beschuldigd samen te werken met uw oom in het kader van het plegen van de staatsgreep (p.17) repliceerde u gevraagd "Wat weet u over Bah Oury Dalein? Vertel alles wat u weet over hem?" (p.20) niets over die persoon te weten (p.20). Gevraagd wat de volledige naam van KPC was verklaarde u dit niet te weten (p.17) en gevraagd "Wat weet u over KPC? Vertel alles wat u weet over hem?" (p.20) repliceerde u niets over hem te weten (p.20). Gevraagd of u iets meer weet over het proces betreffende de staatsgreep van 19 juli 2011 dat begon in januari 2013 verklaarde u helemaal niets te weten over dit proces (p.24) en enkel gehoord te hebben dat dit proces begon (p.24). Hoewel u klaarblijkelijk wel wist te melden dat mensen veroordeeld werden kon u uw bewering in het geheel niet nader toelichten (p.24).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Wat betreft het door u voorgelegde internetartikel gepubliceerd op 19 juli 2011 kan slechts gezegd worden dat dit document louter een persoonlijke verklaring van commandant Oumar Keita bevat zonder dat dit document de door u beweerde familieband noch met hem noch de door u ingeroepen persoonlijke vervolgingsfeiten aantoont. Wat betreft de door u voorgelegde persoonlijke brief opgesteld door Moussa (T.) kan enerzijds gezegd worden dat dit document van persoonlijke aard is en aldus geen enkele garantie van betrouwbaarheid biedt. Anderzijds vertoont dit document een gesolliciteerd karakter aangezien de brief is opgesteld in het Frans en u bovendien verklaarde niet te kunnen lezen (p.9). De vaststelling dat Moussa u telefonisch zou gesproken hebben doch het noodzakelijk achtte de gehele inhoud van het gesprek ook schriftelijk mee te delen (p.9) is gezien uw analfabete aard merkwaardig. Wat betreft de door u voorgelegde militaire identiteitskaart op naam van Moussa (T.) kan slechts gezegd

worden dat in het kader van deze beslissing geenszins betwist wordt dat Moussa (T.) een militair is en een kennis van u zou zijn. Deze militaire identiteitskaart ondersteunt echter geenszins het door u afgelegde persoonlijke asielrelaas. Wat betreft de door u voorgelegde envelop van DHL (shipment no 1487570696) kan slechts gezegd worden dat dit document geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. U bent verder niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit en reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, dat inhoudt dat *“alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen”* en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) verplicht rekening te houden met zijn belangen. Tevens beroept hij zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Hij betoogt dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid op welke basis deze werd genomen hetgeen een schending vormt van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991. Verzoeker voert verder de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 1951.

Verzoeker ontkent vage, lacunaire en foute verklaringen te hebben afgelegd. Waar hem een gebrek aan gelijklopende verklaringen wordt verweten, wijst hij op het verschil tussen het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dat beperkter is, en bij het CGVS. Hierdoor kan verwarring ontstaan.

Volgens verzoeker is het niet merkwaardig dat hij niet weet waar zijn oom zich bevindt. Hij stelde meermaals dat hij en de familie van zijn oom met deze oom geen contact meer hadden sedert diens vertrek naar Marokko. Dat het internetartikel vermeldt dat deze in Rabat is doet geen afbreuk aan zijn verklaringen aangezien hij analfabeet is en het artikel niet kon lezen.

Verzoeker stelt een overzicht van de graden van zijn oom te hebben gegeven. Dat hij in eerste instantie verklaarde dat deze geen andere functies had dan kapitein en commandant berust op een vergissing. Hij dacht dat werd gevraagd naar diens graden tijdens zijn dienst in het kamp Alpha Yaya.

Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt bevestigd dat hij drie collega's van zijn oom kon noemen. Hiermee wordt geen rekening gehouden.

Verzoeker noemde zijn oom 'Oka', wat, zoals door verweerder bevestigd wordt, diens initialen zijn. Hoe hij zijn oom noemde mag niet doorslaggevend zijn. Dit is persoonlijk en heeft geen invloed op het relaas. Het CGVS schendt volgens verzoeker, die in deze verwijst naar een arrest van de Raad van State, de motiveringsplicht door niet te onderzoeken welke de gevolgen zijn bij een terugkeer naar zijn land. Hij acht de formele motiveringsplicht geschonden. Een groot deel van de motieven handelt over vage verklaringen doch verweerder moet motiveren waarom hij niet voldoet aan de vluchtelingenstatus.

Verzoeker betoogt dat uit de neergelegde stukken duidelijk zijn vrees voor vervolging blijkt. Of zijn oom al dan niet betrokken is bij de poging tot staatsgreep is volgens hem niet van belang. Wel van belang, is het feit dat hij gevisieerd wordt. Men kan hem niet verwijten dat hij een doelwit vormt en het is onredelijk om zijn vrees te minimaliseren louter omdat het CGVS niet weet of zijn oom al dan niet betrokken is bij deze poging. Verzoeker begrijpt niet hoe het CGVS enerzijds de mensonwaardige gevolgen van de poging tot staatsgreep kan erkennen doch tegelijk een negatieve beslissing kan nemen.

Waar wordt gemotiveerd dat zijn verklaringen strijdig zijn met objectieve informatie, stelt verzoeker dat deze informatie voor hem niet bevredigend is. Zij dateert van maart 2012 en is niet actueel. Verder is een deel van de informatie onleesbaar gemaakt en lijkt het alsof verweerder dit document aanpaste zodat het verweerder ten goede komt. Verder volstaat het feit dat hij verklaarde dat hij rechtstreeks naar Maison Centrale werd gebracht, terwijl hij eerst naar PM3 had moeten worden gebracht, niet om zijn vrees uit te sluiten. Verzoeker herhaalt dat uit zijn relaas blijkt dat hij een doelwit vormt. Het CGVS ontkent niet dat er personen werden aangehouden naar aanleiding van het incident op 19 juli 2011 doch bevestigt dit. Het is onredelijk om hiermee geen rekening te houden.

Verzoeker ontkent dat er in zijn hoofde sprake is van een gebrek aan kennis inzake de gebeurtenissen van 19 juli 2011 en de nasleep hiervan. Hij legde steeds eensluidende en coherente verklaringen af betreffende zijn relaas en het is onzorgvuldig deze niet te onderzoeken. Verzoeker deed er steeds alles aan om bijkomende informatie te bekomen. Dit is tot op heden echter niet gelukt.

Verzoeker herhaalt dat het CGVS zijn vrees niet onderzocht, dat hij een doelwit vormt en dat zijn leven in gevaar is. Inzake de neergelegde documenten is het voor hem onbegrijpelijk waarom deze niet volstaan en waarom verweerder enerzijds het bestaan van de documenten kan erkennen doch hiermee vervolgens onvoldoende rekening houdt. Het louter stellen dat zij niet volstaan is niet voldoende. Verzoeker deed er alles aan om documenten neer te leggen en het is niet redelijk hiermee onvoldoende rekening te houden zonder dit afdoende te motiveren.

Volgens verzoeker kan er geen discussie meer over bestaan dat hij voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Hij betoogt dat de situatie in Guinee gevaarlijk is en dat de lokale autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van burgers te garanderen. Hij bevindt zich daarnaast in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Guinee een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker voegt rapporten van mensenrechtenorganisaties bij het verzoekschrift. Uit het *Annual Report 2012* van HRW citeert hij een passage omtrent het slecht functioneren van de rechterlijke macht. Verzoeker heeft geen bescherming en vormt een doelwit. Ook Buitenlandse Zaken raadt, in het reisadvies, af om naar Guinee te reizen omwille van ernstige onlusten. Er zijn te veel vragen en onduidelijke risico's die maken dat het geweld elke dag kan uitbreken in al zijn hevigheid. Het is onverantwoord om in zulke omstandigheden burgers terug te sturen. De situatie in Guinee is onveilig en verzoekers veiligheid kan er niet worden gegarandeerd. Uit het *Annual Report 2013* van Amnesty International blijkt dat de ordediensten in Guinee mensenrechtenschendingen begaan. Het is duidelijk dat verzoeker, die zelf een doelwit vormt voor de autoriteiten, zich niet op bescherming kan beroepen.

Verzoeker voert aan dat de materiële motiveringsplicht is geschonden nu de subsidiaire beschermingsstatus aan hem wordt geweigerd zonder enige uitleg of wettige motivering en zonder zijn individuele redenen na te gaan. Er kan niet ernstig worden getwijfeld aan zijn herkomst van Guinee en zijn problemen. Uit de bestreden motivering blijkt niet dat artikel 48/4, § 2, a), b), en c) werden onderzocht. De motivering is aldus ontoereikend en de bepalingen inzake subsidiaire bescherming worden miskend. Gezien zijn situatie, de omstandigheden en situatie in zijn land en het gebrek aan zekerheid is het voor verzoeker onmogelijk om terug te keren.

2.2.1. In zoverre verzoeker gewag maakt van een afweging van *“alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn”* en van een verplichting voor het CGVS om rekening te houden met zijn belangen, dient te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd is.

Waar verzoeker voor het overige laat uitschijnen dat uit de bestreden beslissing niet zou kunnen worden afgeleid op welke basis deze werd genomen, dient te worden vastgesteld dat dit betoog blijkens een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing feitelijke grondslag mist en een loutere miskenning vormt van de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing. Deze motieven zijn in duidelijke bewoordingen opgenomen, kunnen hierin op eenvoudige wijze worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.7. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen documenten bijbrengt ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit en herkomst, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter adstructie van zijn voorgehouden reisweg naar België, die nochtans gedeeltelijk per vliegtuig zou zijn afgelegd. Daarenboven legde hij

ongeloofwaardige verklaringen af over zijn reisroute. Zo bleek hij, ondanks dat hij zou hebben gereisd met een uniform van bemanningslid, in het geheel niets te weten over het schip waarmee hij naar Europa zou zijn gereisd en bleek hij niet op de hoogte van de naam, vlag, nationaliteit en bemanning. Waar het schip in Griekenland precies aanmeerde en waar hij van boord ging, wist hij evenmin. Verder kon verzoeker niet aangeven met welke vliegtuigmaatschappij hij vanuit Griekenland naar België zou zijn gereisd en legde hij over deze vliegreis tegenstrijdige verklaringen af, daar waar hij bij de DVZ spontaan aangaf dat niet zijn foto doch een andere foto was opgenomen in het paspoort, terwijl hij bij het CGVS beweerde dat het een paspoort betrof met zijn eigen foto (administratief dossier, stuk 5, p.3-6; stuk 20, verklaring, nr.3, 35). De voormelde vaststellingen vormen een verdere negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker stelt in het kader van onderhavige asielaanvraag een gegronde vrees voor vervolging te koesteren ingevolge zijn familieband met en verblijf bij zijn oom, Oumar Keita. Dient echter te worden vastgesteld dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over deze voorgehouden familieband. Daar waar hij bij het CGVS aanvankelijk stelde dat deze persoon zijn oom langs moederszijde was (administratief dossier, stuk 5, p.3), gaf hij later aan dat deze oom de broer van zijn vader was (*ibid.*, p.12).

Verzoeker legde verder incoherente verklaringen af omtrent het ogenblik waarop hij bij Oumar Keita, de persoon van wie hij voorhoudt dat het zijn oom is, zou zijn gaan wonen en de duur van zijn verblijf bij deze persoon. Bij de DVZ stelde hij aldaar de laatste acht tot negen jaren te hebben verbleven, hetzij sedert de periode 2003-2004 (administratief dossier, stuk 20, verklaring, nr.9). Bij het CGVS gaf verzoeker aanvankelijk aan slechts in 2011 bij zijn oom te zijn gaan wonen. Vervolgens wijzigde hij deze verklaring en stelde hij na de dood van zijn vader in 2000 bij zijn oom te zijn gaan wonen. Even verder beweerde hij echter opnieuw dat hij er pas ging wonen in 2011. Wanneer verzoeker erop werd gewezen dat zijn vader stierf in 2000 en hem werd gevraagd waar hij dan woonde tussen 2000 en 2011, wijzigde hij andermaal zijn verklaringen en stelde hij dat hij in 2000, drie dagen na het overlijden van zijn vader, bij zijn oom ging wonen. Nadien verklaarde hij echter uitdrukkelijk dat hij minder dan tien jaren bij zijn oom woonde, hetgeen chronologisch gezien niet strookt met zijn (uiteindelijk) beweerde verhuis in 2000 en onafgebroken verblijf tot zijn arrestatie in juli 2011 bij zijn oom (administratief dossier, stuk 5, p.11-12). Dat verzoeker dermate uiteenlopende verklaringen aflegt omtrent het moment waarop hij bij Oumar Keita zou zijn gaan wonen en de duur van zijn verblijf aldaar, maakt dat aan zijn familieband met en verblijf bij deze persoon geen geloof kan worden gehecht.

Daarenboven verklaarde verzoeker, zoals blijkt uit de verklaringen die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing, systematisch dat zijn oom 'Oka Oumar Keita' heet en bleek hij, ondanks dat dit nochtans uitdrukkelijk wordt vermeld in de door hem zelf neergelegde brief en informatie (administratief dossier, stuk 22: documenten), niet ervan op de hoogte te zijn dat 'OK' de bijnaam is van voormeld persoon, doch verklaarde hij, wanneer werd gevraagd wat 'Oka' precies is en of dit een titel of naam is, dat 'Oka Oumar' de voornaam van zijn zogezegde oom is. Dat verzoeker de bijnaam van voormeld persoon, meer bepaald diens initialen 'OK', indien het daadwerkelijk zijn oom zou betreffen, zou verwarren met (een deel van) diens voornaam, is manifest ongelooftwaardig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde familieband met en verblijf bij Oumar Keita.

Zelfs indien hieraan enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op basis hiervan zou dreigen te zullen worden vervolgd. Uit zijn eigen verklaringen blijkt immers dat Oumar Keita zich gedurende de periode waarin de aanval op de presidentiële woning plaatsvond in het buitenland bevond in het kader van een medische behandeling, alsmede dat zijn reis werd geregeld en betaald door diens baas Toto en aldus door zijn werkgever, zijnde het leger (administratief dossier, stuk 5, p.16-17). Gezien het leger duidelijk op de hoogte was van het verblijf van Oumar Keita in het buitenland omwille van medische redenen, is het in het geheel niet plausibel dat ditzelfde leger zijn oom zou zoeken naar aanleiding van deze poging tot staatsgreep, laat staan dat zij verzoeker zouden arresteren om de verblijfplaats van voornoemd persoon te weten te komen. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat Oumar Keita reeds op 19 juli 2011 en vanuit Marokko reageerde op de aantijgingen en hierbij duidelijk aangaf dat het leger op de hoogte was van zijn verblijf in het buitenland, dat zijn vliegticket zelfs werd betaald door zijn oversten en dat de Guineese ambassadeur in Marokko en generaal Toto, minister van veiligheid, op de hoogte zijn van zijn verblijf aldaar. Op 20 juli 2011 werd een erratum uitgegeven door de Guineese staat waarin uitdrukkelijk wordt bevestigd dat Oumar Keita ten tijde van de aanval op de president zich om medische redenen in Marokko bevond en aldus duidelijk niet betrokken was bij deze aanval

(administratief dossier, stuk 23: landeninformatie). Aangezien Oumar Keita blijkens het voorgaande niet betrokken was bij de poging tot staatsgreep en hiervan niet werd beschuldigd, kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker op grond hiervan enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. De stelling dat het irrelevant is of zijn oom al dan niet is betrokken bij de poging tot staatsgreep kan in dit kader en gelet op de aangevoerde vrees bezwaarlijk ernstig worden genomen.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging.

De neergelegde documenten vermogen niet aan het voorgaande afbreuk te doen (administratief dossier, stuk 22: documenten).

Het bericht van 19 juli 2011, zoals eveneens opgenomen in de map landeninformatie in het dossier, zoals reeds hoger besproken en waarin Oumar Keita vanuit Marokko reageerde op de aantijgingen, bevat geen elementen die afbreuk zouden kunnen doen aan voormelde, concrete vaststellingen. Ten aanzien van dit bericht kan nog bijkomend worden opgemerkt dat verzoeker, ondanks dat hij het zelf neerlegde ter adstructie van onderhavige asielaanvraag, totaal onwetend bleek omtrent dit stuk. Hij wist niet wat voor document dit was, waar het werd gepubliceerd of wat de inhoud van dit document was (administratief dossier, stuk 5, p.8-9). Zijn verklaarde analfabetisme kan deze vaststelling niet verklaren daar dit hem er niet van kan hebben weerhouden om zich, eventueel via derden, van de aard en de inhoud van dit document te informeren. Dat hij naliet dit te doen en bijgevolg een verregaand gebrek aan interesse vertoonde voor dit stuk doet manifest afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vermeende vrees.

De militaire kaart van een zekere M.T. wordt slechts bijgebracht in de vorm van een kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien is het bevreemdend dat op een dergelijk militair document de bloedgroep van de houder niet zou zijn ingevuld. Hoe dan ook kan uit de neerlegging van dit stuk hoogstens worden afgeleid dat de hierop vermelde persoon een militair is en een kennis van verzoeker zou zijn doch bevat deze geen elementen die aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen.

Inzake de brief die door voornoemd persoon, M.T., aan verzoeker zou zijn gestuurd, dient te worden opgemerkt dat dit een stuk betreft dat door eenieder, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld en waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook vertoont de brief een gesolliciteerd karakter en gaat deze niet uit van een objectieve bron doch van een kennis van verzoeker, zodat deze niet de minste garantie biedt op het vlak van betrouwbaarheid. Bijgevolg weegt deze geenszins op tegen de hoger gedane vaststellingen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Gelet op de *sub* 2.2.7. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat de situatie in zijn land van herkomst beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie bij het verzoekschrift (bijlage 3) kan dit vooreerst niet worden afgeleid. Nog daargelaten dat het neergelegde reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en geen leidraad vormt voor het onderzoek naar het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, blijkt noch uit dit reisadvies, noch uit de overige neergelegde informatie dat de criteria zoals bepaald in voornoemd wetsartikel zouden zijn vervuld. Hieruit blijkt weliswaar dat in Guinee een aantal spanningen en mensenrechtenschendingen bestaan, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat aldaar sprake zou zijn van willekeurig geweld of een gewapend conflict. Uit de informatie die verweerder bij de nota voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage), meer bepaald de SRB "*Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid*", blijkt dat, hoewel Guinee in 2012 en 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden, het land niet geconfronteerd wordt met willekeurig geweld en er geen gewapende oppositie is. Hetzelfde blijkt uit de update van deze landeninformatie die aan de Raad werd bezorgd op 6 januari 2014 en waaromtrent ter terechtzitting door verzoekende partij, die kennis had van deze update voorafgaand aan de terechtzitting, geen opmerkingen werden geformuleerd. Aldus is er geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in Guinee zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan

om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS